

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Základní odborová organizace při správě státních hradů Bouzov a Šternberk** (označovaná též jako „Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací“), IČ: 71197176, se sídlem Bouzov 8, proti žalovaným: **1) Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské náměstí 3/162, Praha 1, **2) Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2008, č. j. 8 Ca 200/2007 - 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 1. 2008, č. j. 8 Ca 200/2007 - 103, odmítl žalobu žalobkyně proti fiktivním rozhodnutím žalovaných podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zamítl její návrh na ustanovení zástupce a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které především poukazovala na to, že soud k jejímu označení užívá nesprávný název.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že napadené usnesení Městského soudu v Praze bylo stěžovatelce doručováno na adresu Tylova 1, Olomouc, odkud se zásilka soudu vrátila s poznámkou nevyzvednuto. Soud následně doručoval předmětné usnesení na adresu Školní 218, Velké Heraltice. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nebyla při doručování zastížena, byla zásilka obsahující předmětné usnesení uložena na poště dne 27. 3. 2008, což bylo stěžovatelce oznámeno. Dne 28. 3. 2008 předsedkyně stěžovatelky, paní H. P., odepřela zásilku přijmout s tím, že organizace již zanikla.

Podle § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.

Podle § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), odepře-li adresát přijmout doručovanou písemnost, považuje se písemnost za doručenou dnem, kdy přijetí písemnosti bylo odepřeno; o tomto následku musí být adresát poučen. Totéž platí, odepře-li písemnost přijmout osoba, která je k tomu podle tohoto zákona za adresáta oprávněna.

Podle § 47 odst. 1 o. s. ř. písemnost určenou právnické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího sídla zapsanou do obchodního nebo jiného veřejného rejstříku nebo na adresu, kde skutečně sídlí. Jestliže právnická osoba o to požádá, soud předá písemnost k doručení na jinou adresu v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, nemůže-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem.

Podle § 47 odst. 2 o. s. ř. za právnickou osobu mohou doručovanou písemnost přijmout orgány a osoby uvedené v § 21, její zaměstnanci (členové), kteří tím byli pověřeni, nebo jiné fyzické osoby, které k tomu právnická osoba zmocnila.

Podle § 21 odst. 1 o. s. ř. za právnickou osobu jedná a) její statutární orgán; tvoří-li statutární orgán více fyzických osob, jedná za právnickou osobu jeho předseda, popřípadě jeho člen, který tím byl pověřen, nebo b) její zaměstnanec (člen), který tím byl statutárním orgánem pověřen, nebo c) vedoucí jejího odštěpného závodu nebo vedoucí jiné její organizační složky, o níž zákon stanoví, že se zapisuje do obchodního rejstříku, jde-li o věci týkající se tohoto závodu (složky), nebo d) její prokurista, může-li podle udělené prokury jednat samostatně.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že předsedkyní stěžovatelky je paní PhDr. H. P. (dříve H. V. P.), tedy osoba, která odmítla zásilku obsahující napadené usnesení převzít. Na zásilce byla jako adresát uvedena Základní odborová organizace při správě hradů Bouzov a Šternberk. Skutečnost, že se podle názoru PhDr. H. P. jedná o nesprávné označení stěžovatelky (tato tvrdí, že název není od 15. 8. 2005 platný), nepovažuje Nejvyšší správní soud za relevantní důvod pro odepření přijetí zásilky, o jejímž adresátovi nebylo pochyb. (Ostatně i u názvu, který PhDr. H. P. označuje za správný název adresáta, je jako adresa pro doručování uvedena P. H.).

Podle prohlášení doručujícího orgánu byla stěžovatelka o následcích odepření přijetí písemnosti poučena, proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2008, č. j. 8 Ca 200/2007 - 103, bylo stěžovatelce doručeno dne 28. 3. 2008. Nejvyšší správní soud přitom nepřihlížel k předchozímu pokusu o doručení předmětného usnesení, neboť z příslušné obálky není zřejmé, zda bylo při doručování postupováno v souladu s ustanovením občanského soudního řádu.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že nelze přihlížet ani k doručení napadeného usnesení elektronickou poštou na žádost stěžovatelky, neboť předmětné usnesení bylo

stěžovatelce touto formou doručeno až poté, kdy došlo k odepření přijetí zásilky, které zakládá právní fikci doručení. K tomu lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *za den doručení rozhodnutí, od kterého počíná běžet lhůta k podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), nelze považovat den, kdy stěžovatel zásilku osobně převzal, pokud se tak stalo poté, kdy již uplynula desetidenní úložní doba, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se adresát o tomto uložení nedozvěděl (§ 46 odst. 4 o. s. ř.)* [srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Azs 15/2004 - 34, www.nssoud.cz]. Z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy jednoznačně vyplývá, že při určování počátku lhůty k podání kasační stížnosti se vychází z prvního doručení napadeného rozhodnutí, byť se jedná o fikci doručení a ke skutečnému převzetí došlo až později.

Napadené rozhodnutí obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, ve kterém je v souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto usnesení u Městského soudu v Praze.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.

Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno v pátek dne 28. 3. 2008. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tak počala běžet v sobotu dne 29. 3. 2008 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pátek dne 11. 4. 2008 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 11. 4. 2008 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla podána elektronicky s ověřeným podpisem až dne 28. 5. 2008, tedy opožděně.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2008, č. j. 8 Ca 200/2007 - 103, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

Za této procesní situace Nejvyšší správní soud nezkoumal splnění dalších podmínek řízení a nezabýval se ani vadami podání stěžovatelky.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu